

rozhodnutí, sezná se, že jde nejvýše o právní omyl, za nějž stát, jak řečeno, neručí, a že rozhodnutí to se stalo z poctivého přesvědčení o jeho správnosti. Právě se tam, že obecní výbor již před 26. srpnem se usnesl, že se žalobci usídlení v T. nedovoluje, proti čemuž že žalobce odvolání nepodal, ač mu výnosem slůžnovského úřadu z 29. září 1920 sděleno bylo s upozorněním, že proti tomu může podati odvolání, následkem čehož ono usnesení obecního výboru stalo se právoplatným a 25. října 1920 — tedy po uplynutí delší lhůty než 15denní — bylo proti žalobci učiněno exekuční opatření. Zrušeno pak bylo rozhodnutí to z důvodu, že vyklizení žalobce z obce mohlo by se státi jen postrkem, jehož podmínky však že tu nejsou. Dle toho tedy šlo o výklad zákona, o čemž vždy může býti spor. Když ale v rozhodnutí županského úřadu nelze spatřovati zaviněnou nezákonnost, netřeba otázku tu zkoumati ohledně opatření slůžnovského úřadu ze dne 25. října 1920, jež jím bylo potvrzeno, neboť, prošla-li věc více stolicemi, jest rozhodným pro otázku vždy jen rozhodnutí stolice poslední. To však, že slůžnovský úřad nevyčkal rozhodnutí ministerstva a vykázání žalobce z obce T. exekučně provedl, nelze přičítati také za vinu, když se uváží obsah županského rozhodnutí, kde se konstatuje právoplatnost rozhodnutí obecního výboru, že žalobce do obce se nepřijímá a schvaluje se exekuční opatření proti němu. Mimo to dlužno vzíti v počet i tu okolnost, že při tehdejších poměrech pokládalo se o vyklizení jeho z obce, jak ze spisů správních vychází, za to, že je ve veřejném zájmu a k blahu obce, již by bylo připadlo starati se o aprovisaci jeho, za niž on také vskutku žádal. Také žalobce sám dle obsahu spisů tvrdí jen, že postup úřadu proti němu byl protizákonný, ale netvrdil, že nezákonnost tu dlužno úřadu přičítati za vinu a proč, jakož i v čem vina ta záležitosti má, a nesnažil se v té příčině také ničeho dokázati, nýbrž má v žalobě jen za to, že je to jedno, zda nezákonnost učiněna z nevědomosti nebo neopatrnosti nebo vědomě nebo schválně, zapomínaje, že může se přihoditi také, jak shora dovozeno, z poctivého přesvědčení.

Čís. 4341.

Připojí-li někdo jiný než trasant k vydané směnce doložku domicilu bez trasantova souhlasu, činí tak bezprávně a padělá platiště směnky. Pokud lze v chování se trasanta spatřovati souhlas s připojením domicilu.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1924, Rv I 1572/24.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítl dlužník, že na směnce byla neoprávněně připojena doložka domicilu. Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Právo, domicilovati vydanou směnku přísluší ovšem jen trasantovi (čl. 24 slova »in dem Wechsel« a druhá věta a contr. a čl. 4 č. 8 sm.

ř.) a pouze za jeho souhlasu též jiným osobám. Připojí-li tedy někdo jiný než trasant k vydané směnce doložku domicilu bez souhlasu trasantova, činí tak bezprávně a padělá platiště směnky. Jest tedy jen rozhodnouti, zda žalující ústav, jenž nesporně doložku domicilu na žalobní směnku dodatečně připojil, učinil tak se svolením trasanta, t. j. žalovaného. A tu správně vyslovil odvolací soud, že souhlas žalovaného s dodatečným připojením doložky domicilu nutno spatřovati v tom, že se neohradil proti sdělení dopisem ze dne 13. prosince 1923, že žalobní směnka jest splatnou dne 15. prosince 1923 u diskontního ústavu (a nikoli jen že se má platiti tomuto ústavu jako věřiteli, jak nesprávně uvádí dovolání), kteréžto oznámení došlo žalovaného ještě téhož dne, takže měl dosti času, aby v témž místě sídlícímu ústavu proti splatnosti směnky u něho vznesl odpor. Uváží-li se, že žalovaný směnku ne zcela vyplněnou, opatřenou podpisy akceptantů a svým jako vydatele na žalující ústav blanko indosací převedl a jemu odevzdal, že věděl, že směnka byla krycí směnkou za dluh Františka J-a u žalujícího ústavu, za něhož se dle vlastního doznání zaručil, že žalovaný jest exportérem, tedy obchodníkem, jemuž význam směnek, jich užití a obvyklý způsob proplácení nebyl neznám, jest tím spíše passivitu jeho při obdržení zprávy ze dne 13. prosince 1923 vykládati tak, že si byl dobře vědom, že směnka může býti učiněná splatnou u žalujícího ústavu jen připojením domicilu a že s opatřením tímto byl srozuměn (§ 863 obč. zák.). Jest proto bezvýznamným, poukazuje-li dovolatel k původní směnce, kterou prý podepsal již vyplněnou bez domicilu, neboť tím spíše dalo by se očekávati, že se proti splatnosti žalobní směnky jako prolongační u žalujícího ústavu ohradí, a jest proto význam opomenutí odporu ve smyslu svrchu uvedeném tím patrnější.

Čís. 4342.

Podání žaloby o pohledávku není ještě dostatečným osvědčením nároku ve smyslu §u 812 obč. zák.

(Rozh. ze dne 5. listopadu 1924, R II 360/24.)

Pozůstalostní soud k návrhu věřitele povolil oddělení pozůstalostního jmění, rekursní soud návrh věřitele zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací soud schvaluje názor rekursního soudu, že k osvědčení nároku nepostačuje pouhé podání žaloby, neboť, není-li přednes žalobní ničím jiným podepřen, jde o jednostranné tvrzení žalobcovo, které není průvodním prostředkem (§ 274 c. ř. s.) a právě proto nehodí se k osvědčení nároku. Není-li však nárok osvědčen, netřeba se obíratí dalšími otázkami, zda je nárok ohrožen, pokud se týče, zda je stěžovatelova obava důvodna a jaké účinky má oddělení pozůstalosti.